

Zaměřeno na Království

Roč. 27 č. 1

Anthony Buzzard, editor

Říjen, 2024

Ochrana v době konce?

Terry Anderson, Minnesota

Na přelomu 60. a 70. let jsem byl ve Worldwide Church of God. Měli jsme mnoho jiných nesprávných nauk, ale jedna víra, kterou jsme zastávali správně, se týkala "doby konce": odmítali jsme nauku o vytržení Církve před soužením. WWCG také učila koncepci "místa bezpečí" během budoucího Velkého soužení. Ačkoli to nebylo vytesáno do kamene, myšlenka útěku na určité místo, kde by se čekalo na Ježíšův návrat, byla v myšlení církve dobře zakořeněna. A nejčastěji zmiňovaným místem, kde se lze Velkému soužení vyhnout, byla Petra, skalní pevnost v dnešním Jordánsku. Nepamatuji si, že bych této myšlence přikládal velkou váhu, ale přesto jsem ve studiu tohoto tématu pokračoval. Co tedy Písma říkají o křesťanech "poslední doby" a ochraně? Myslím, že je přece zcela přirozené toužit po tom, abychom **nemuseli zažít budoucí Velké soužení**.

Začněme Lukášem 21:34. Ježíš řekl: "Dávejte na sebe pozor, abyste se nezačali zabývat rozmařilostí, opilstvím a starostmi tohoto života, jinak vás ten den zastihne náhle jako past. Ten den totiž přijde na každého, kdo žije na celé zemi. **Buďte však stále ve střehu a modlete se, abyste měli sílu uniknout všem těm věcem, které se musí stát, a obstát před Synem člověka.**"

Zde nás Ježíš seznamuje s možností, že někteří uniknou velkému soužení. Rozhodně však existují určité podmínky, včetně toho, že žijí křesťanským životním stylem v souladu s Mesiášovým učením o morálce a chování. Ježíš se díval do budoucnosti a viděl problémy, které ovlivní život na celém světě v tomto budoucím období „konce času“. A těm, kteří v té době žijí, je poskytnuta naděje v podobě úniku.

Izajáš 26:20-21 je jedním z mých nejoblíbenějších "ochranných" veršů. Prostředí této kapitoly a následující 27. kapitola naznačují, že se jedná o poslední časy. Bůh říká: "Pojď, můj lide, vejdi do svých vnitřních pokojů a zavři za sebou dveře; schovej se na malou chvíli, dokud nepomine hněv. Neboť hle, Pán vychází ze svého místa, aby potrestal hřích těch, kdo žijí na zemi.

Země ukáže krev, která na ní byla prolita, už nebude zakrývat své zabitě." V následující 27. kapitole je ve 12. verši popsána doba, kdy se Egypt a Asýrie přijdou poklonit Pánu, jak čteme také v 14. kapitole Zachariáše, což rozhodně ukazuje na tisíciletí.

Zjevení 3:7-11 je možná nejpovzbudivějším a nejnadějnějším proroctvím v Novém zákoně, které se týká doby těsně před Mesiášovým příchodem. Není pochyb o tom, že Jan zde líčí církev v posledních dnech těsně před velkým soužením. Počínaje sedmým veršem, když Ježíš říká Janovi, co má napsat o církvích, říká: "Andělu církve ve Filadelfii napiš toto: 'Slova toho, který je svatý a pravý, který má **Davidův klíč**, který otevírá a nikdo nemůže zavřít a který zavírá a nikdo nemůže otevřít.' V červnu 2006 vyšel můj článek s tímto názvem ("Davidův klíč") ve *Focus on the Kingdom*. Nyní, o 18 let později, se svět, jak jsme ho znali tehdy, zdá být krotký ve srovnání s tím, co prožíváme dnes.

Pochopit, co znamená "Davidův klíč", je pro pochopení proroctví zásadní. Když znáte Davidův příběh a jeho vztah k Bohu, můžete začít chápat, proč David má nebo je klíčem. Souvisí to s Davidovou smlouvou o Mesiáši a slíbeném králi, který má usednout na Davidův trůn. A souvisí to s Davidovým charakterem a srdcem. Neznám biblickou postavu mezi Božími spravedlivými proroky a svatými, která by hřešila hůře než král David. V případě Baťšeby a Urijáše Chetejského porušil nejméně čtyři z deseti přikázání. Když prorok Nátan konfrontoval Davida (2 Sam 12) s podobenstvím o beránkovi boháče a chudáka, David okamžitě pochopil a hluboce a upřímně se kál. Přesto za to ve zbývajících letech svého kralování nad Izraelem zaplatil obrovskou cenu. A existuje mnoho míst v Písmu, která hovoří o Davidově vztahu s Bohem od tohoto okamžiku a o slibu, že David bude mít potomka, Mesiáše, který usedne na jeho trůn a bude vládnout obnovenému Izraeli (Sk 13:22; 1 Sam 13:14; Jer 33:17; Ž 32; Lk 1:32). To je jádro křesťanského evangelia o Božím království.

Jsem si jistý, že všichni znáte Žalm 110 a jeho opakované použití v Novém zákoně. Anthony nás často poučoval o používání a významu slov Adonai a adoni,

kteřá definují zásadní rozdíl mezi Pánem Bohem a lidským pánem Mesiášem. Jedná se o přední mesiášský a královský text Písma, který nás upozorňuje na dobu, kdy Ježíš, potomek Davidův (Mt 1:1; Lk 3:31), usedne na Davidův trůn a bude vládnout světu, nejen Izraeli. Jsem si poměrně jistý, že toto poznání je **Davidovým klíčem**. Právě Davidovi náleží v dějinách zvláštní místo (spolu s Abrahamem), aby byl znám jako Ježíšův "rodový otec".

Ježíš je tedy lidský potomek krále Davida, není prapředek (nikdo nemůže být starší než jeho předek!), není Božství, ale dokonalý člověk, bez hříchů a schopný být dokonalým veleknězem lidstva (1 Tim 2:5). Toto pochopení odemyká tajemství (mystéria) Království, o nichž se píše v Mt 13:11 a na mnoha dalších místech. Třináctá kapitola Matoušova evangelia začíná "podobenstvím o rozséváči" a pokračuje vyprávěním dalších podobenství o nebeském/božím království. Bez tohoto poznání Království postrádají sliby dané Abrahamovi a Davidovi smysl.

Když se vrátíme k poselství církvi ve Filadelfii, najdeme v 3:10 slib: "**Protože jste zachovali můj příkaz vytrvat**, uchráním vás před časem zkoušky, který má přijít na celý svět, aby vyzkoušel ty, kdo žijí na zemi." Opět, stejně jako u Izajáše 26, je zde slib ochrany pro ty křesťany, kteří splňují požadavky. A 3:8 říká: "**Vím, že máte jen malou sílu, a přesto jste poslouchali mé slovo evangelia a nezapřeli jste mé jméno.**" Křesťanských organizací, které hlásají evangelium/slovo o Království, jak přikázal Ježíš, je málo a mají skutečně malou moc. A Boží "jméno" znamená vše, co představuje, co připravil pro lidstvo skrze Mesiáše Ježíše. Ti, kdo hledají především Království (Mt 6:33), pochopí a budou připraveni na dny před Ježíšovým návratem.

Každý křesťan, který alespoň trochu rozumí proroctvím o konci světa, chápe, že nastane období nebývalého soužení a utrpení (Mt 24:21). Je přirozené, že si přejeme této zkoušce uniknout. Mnozí křesťané spoléhají na "vytržení před soužením", které jim umožní uniknout. Tato víra v "uchvácení" před velkým soužením však nemá nikde v Písmu oporu. Opět s odkazem na Izajáše 26 budou ti, kteří splňují podmínky, určitým způsobem chráněni přímo zde na planetě, na kterou se Ježíš vrátí a bude jí vládnout "železnou holí" (Ž 2; Zj 2:26-27; 5:10; 20:1-6). Církev ve Filadelfii,

církev lásky, dostala tento zvláštní příslib.

Nikdy v historii jsme neměli možnost "sledovat" (pozorovat) tak jako nyní. Technologie nám přinesla okamžité povědomí o událostech, které se odehrávají ve všech oblastech planety. My ve Spojených státech jsme svědky bezprecedentního úpadku morálky, která se propadá do bezpráví, což by před 50 lety bylo nemyšlitelné. Všichni se modleme, abychom byli uznáni za hodné být součástí té filadelfské církve, která má slíbenou ochranu.

Křesťanské povinnosti a ctnosti, které je třeba zachovávat a pěstovat po křtu

Wiley Jones, z knihy *The Gospel of the Kingdom* (1879)

Buďte velmi pilní, abyste ke své víře přidali mravní dokonalost, k mravní dokonalosti přidali poznání, k poznání sebeovládání, k sebeovládání vytrvalost, k vytrvalosti zbožnost, ke zbožnosti vzájemnou náklonnost a ke vzájemné náklonnosti lásku (2 Petr 1:5-7).

Domnívat se, že člověk může být spasen pouze na základě všeobecně správného morálního charakteru bez ohledu na jeho víru, by bylo strašlivým omylem. Slova "přidej ke své víře" dokazují, že víra musí být nejprve základem nebo východiskem a že celý zářný seznam křesťanských ctností jsou věci, které je třeba k ní přidat. Správná víra je stejně potřebná jako správné chování. (Vzpomeňme si, jak vynikajícím člověkem byl Kornélius; přesto musel ještě vyslechnout slova učení a nechat se pokřtít, aby byl spasen: Sk 10:2; 11:14). Napomenutí je určeno těm, kdo získali stejnou vzácnou víru jako apoštolové (2 Pt 1:1). Poté, co uvěřili evangeliu o Království, jak je hlásali apoštolové, a byli pokřtěni, jsou nyní, jak to vyžaduje pověření, nabádáni k povinnostem, které následují po křtu (Mt 28:19).

Tyto dva rysy pověření – dávat jeden druh poučení před křtem a druhý po křtu – apoštolové neustále dodržovali. Petr tedy začíná a končí výčet ctností tím, že k nim nabádá ty, kdo byli pokřtěni. A Pavel po Titovi chtěl, aby "neustále zdůrazňoval, aby ti, kdo uvěřili Bohu, dbali na to, aby se věnovali dobrým skutkům" (Tt 3:8). Také Jakub své bratry varoval, že "víra bez skutků je mrtvá" (Jak 2:20). A tak milovaný učedník Jan, poté co pomáhal zakládat mnohé církve, když zjistil, že už je příliš starý na to, aby mohl cestovat a

navštěvovat je, jim napsal jako svým drahým dětem: "Nemám větší radost, než když slyším, že mé děti chodí v pravdě" (3 Jan 4). Není divu, že to Janovi udělalo takovou radost, protože naše práce při hlásání evangelia je do značné míry ztracena, pokud obrácení po křtu přestanou "chodit v pravdě". Přirozeně cítíme zájem na úspěchu a prosperitě jakéhokoli podniku, na který jsme vynaložili mnoho práce a péče.

Sbory, které projevíly velkou a úctyhodnou horlivost, aby bylo hlášáno evangelium Království a hříšníci se obrátili, by měly projevovat podobnou horlivost, aby tyto obrácené lidi budovaly a udržovaly v jejich nejsvětější víře a neustále je nabádaly k lásce a dobrým skutkům; zvláště starší bratři a sestry by měli dbát na to, aby žili tak, aby dávali svatý příklad stádu (1 Pt 5:3; Tt 2:7).

Mistrova slova: "Co děláte víc než kdokoli jiný?" (Mt 5:47) naznačují, že od křesťanů vyžaduje, aby byli "zvláštním lidem horlivým pro dobré skutky". Mají být konzervačním a osvětlujícím prvkem společnosti – solí země a světlem světa (Mt 5:13, 14, 47). "Jestliže setrváváte v mém slově, pak jste opravdu mými učedníky" (Jan 8:31). Kdo Ježíšova slova poslouchá a plní, je jako moudrý muž, který postavil svůj dům na skále; jako dobrá půda, která vydává stokrát více; jako plodná ratolest dobrého vinného kmene (Mt 7:24; Lk 8:35; Jan 14:2, 6). Kdo to nedělá, je jako blázen, který si postavil dům na písku, jako trnitá půda, která dusí semeno, jako uschlá ratolest, která je sebrána a spálena. Proto „bud'te činiteli slova, a ne jen posluchači“ (Jak 1:22). Když je sedm ctností, ke kterým je zde povzbuzováno, a všechny jim příbuzné ctnosti vlastněny v náležitém poměru, dávají křesťanovi krásný a souměrný charakter.

1. Ctnost, morální znamenitost nebo statečnost.

Evangelium našlo pohany strašlivě propadlé neřestem, jak dokazuje první kapitola listu Římanům. Ani Židé pod vlivem farizejského učení nebyli v tomto ohledu ušetřeni výčitek. Křesťané, kterým Petr psal, však byli "povoláni ke slávě a dokonalosti" a "očistili se poslušností pravdy" (2 Pt 1:3; 1 Pt 1:22). Byli něžně nabádáni: "Protože máme tyto sliby, milovaní, očist'ujeme se od všeho poskvrnění těla i ducha a zdokonalujeme se ve svatosti v bázni Boží" (2 Kor 7:1).

Pokud je toto slovo *arete* přeloženo jako "statečnost", jak někteří tvrdí, pak to znamená, že musíme nejen

věřit evangelium o Království, ale mít odvahu ho vyznávat před lidmi, protože pokud se budeme stydět za Spasitelova slova (shrnutá v "dobré zprávě o Království", Lk 8:1), bude se on stydět za nás, až přijde ve slávě (Lk 9:26). Měli bychom být "stateční pro pravdu" (Jer 9:3), neboť "bázliví" jsou zařazeni mezi nevěřící a ohavné, kteří budou uvrženi do ohnivého jezera (Zj 21:8). Tento odsuzovaný strach je bázeň z *lidí*, která "přináší osidlo", nikoli bázeň před Pánem, neboť *ta* "je počátkem moudrosti" (Př 23:25; Ž 110:10). Kdo by nechtěl raději shořet na hranici za spravedlnost než v ohnivém jezeře za hřích? Strach z člověka způsobuje, že lidé nejen zanedbávají náboženské povinnosti ze strachu, aby si nepoškodili svůj majetek nebo si nenadělali nepřátele, ale dokonce opouštějí víru. Příliš si potrpí na popularitu nebo jsou příliš bázliví, a tak se vždy nechávají unášet proudem, což připomíná rčení, že mrtvé ryby plují po proudu. Nemohou se "odvázat být Danielem, odvázat se stát samostatně, odvázat se mít pevný cíl a odvázat se ho dát najevo". Daniela by od uctívání pravého Boha neomezil strach ze lví jámy, ani jeho tři společníky by k modloslužbě nepřiměly hrůzy ohnivé pece. Svaté statečnosti, náležitě spojené se všemi ostatními ctnostmi a zmírněné jimi, jsou dokonalou ilustrací života poženého Spasitele na zemi (1 Pt 2:21).

2. Poznání. Někteří, "kteří se pro svou nevědomost odcizili Božímu životu", budou "zničeni pro nedostatek poznání" (Ef 4:18; Oz 4:6). To neznamená světskou "vědu", ale znalost Písma, která nám umožní pochopit pro sebe a učit druhé, "co je vůle Pána" (Ef 5:17). Takové poznání umožňuje svému nositeli dát správný směr své statečnosti – když usiluje, tak "aby prošel úzkou branou"; když bojuje, tak "za víru jednou provždy odevzdanou svatým"; když provokuje, tak "k lásce a dobrým skutkům". Učí se správně vykládat slovo pravdy a porovnávat Písmo s Písmem. Vyhýbá se "hloupému tlachání a hádkám o slova, které nejsou nijak prospěšné, ale jen ničí posluchače". Nenechá se unášet každým větrem učení ani přesvědčovat k bludné víře uhlazenými slovy a krásnými řečmi, ani vznešenými tituly a arogantními nároky lidí. A při tom všem není povýšený ani nadutý vůči těm bratřím, kteří nedosáhli stejných úspěchů jako on, protože jakoukoli takovou tendenci brzdí jeho bratrská laskavost, kterou také pečlivě pěstuje.

3. Střídmost nebo sebeovládání. Řecké slovo znamená umírněnost, sebeovládání. Existuje mnoho druhů nestřídmosti. "Každý závodník se musí *ve všem ovládat*" (1 Kor 9:25). Jestliže tedy sebezapření, zdrženlivost a přísná cvičení starověcí účastníci veřejných her radostně snášeli, aby získali porušitelnou korunu, přičemž to, že by ji nezískali, by znamenalo jen dočasnou potupu, oč radostněji bychom měli snášet všechno, abychom získali neporušitelnou korunu, přičemž to, že ji nezískáme, přinese "hanbu a věčné opovržení" (Dan 12:2). Pavlův zápas nebyl tlčením do vzduchu, protože v sobě našel podstatnějšího protivníka - "ukážňuji své tělo a přivádím je k podřízenosti". Musíme usmrtit zlé sklony, jinak nás pravděpodobně usmrtí ony samy.

Mnozí ke své víře, statečnosti a vědomostem zapomněli přidat střídmost, a tak nakonec upadli do opileckého hrobu. Ach, ta nevýslovná bída způsobená touto jedinou neřestí! Srdce rvoucí scény a zničené domácí prostředí, které opilství způsobilo, stačí k tomu, aby bylo všeobecně nenáviděno jako nepřítel lidského rodu. Je dobře známo, že otupuje mravní citlivost, otupuje intelekt, vyprazdňuje peněženku, ničí zdraví a nakonec vylučuje svou oběť z radostí šťastné věčnosti, neboť žádný opilec "nezdědí Boží království" (1 Kor 6:10)...

4. Trpělivost, vytrvalost nebo odolnost. "Svou vytrvalostí získáte svůj život" (Lukáš 21:19). "Potřebujete totiž vytrvalost, abyste poté, co splníte Boží vůli, obdrželi příslib. Za malou chvíli totiž přijde ten, který má přijít" (Heb 10:36-37). "Ať vytrvalost zdokonaluje své dílo" (Jk 1:4). "Nerozčilujte se, vede to jen ke zlému" (Ž 37:8). "Nevadnoucí krása mírného a tichého ducha má před Bohem nejvyšší cenu" (1 Pt 3:4). "Slyšeli jste o Jobově vytrvalosti" (Jak 5:11). Dostatečným povzbuzením by mělo být vědomí, že Pán řekl: "Nikdy tě neopustím a nikdy tě nenechám" (Heb 13:5).

*Ve zkouškách a potížích je záměrem nebes,
aby se naše smetí zničilo a zlato zušlechtilo.*

5. Zbožnost. Tato ctnost dodává celému chování posvátný lesk a "je cenná v každém ohledu, protože je příslibem pro nynější život i pro život budoucí" (1 Tim 4:8). Mezi její významy patří zbožnost a oddanost. Vede nás k tomu, abychom se těšili z časté modlitby. Znění modlitby Páně naznačuje, že ji máme po-

užívat nikoli ročně, měsíčně nebo týdně, ale denně: "Chléb náš vezdejší dej nám dnes". Když Spasitel řekl, že se lidé mají "stále modlit a nevzdávat se", uvedl dvě ilustrace, z nichž jedna učí vytrvalosti a druhá pokoře v modlitbě (Lk 18:1-14). Neměli bychom se spokojit s pouhými modlitebními myšlenkami v nepravidelných časech, ale měli bychom dodržovat ducha i postoj modlitby tím, že alespoň jednou denně poklekne a skrze Krista vzneseme své díky a prosby k našemu nebeskému Otcí. To, že pokleknutí je neobvyklejší postoj, je zřejmé ze skutečnosti, že Pavel používá výraz "klekám" jen jako jiný způsob vyjádření "modlím se" (Ef 3:14). Takto se modlili Petr, Pavel, Daniel, Šalomoun, a dokonce i sám Vykupitel (Sk 9:40; 21:5; Dan 6:10; 2 Par 6:13; Lk 22:41). David a Daniel se modlili "tříkrát denně" (Dan 6:10; Ž 55:17).

Zbožnost nás vybízí k pravidelné účasti na Pánově večeri, abychom si s vděčností v srdci připomínali utrpení, které pro nás podstoupil. Tato ctnost v nás rozněcuje vroucí horlivost pro rozvoj náboženství a prosperitu Kristovy věci; odvyká nás od světskosti a upíná naše city ke svatým věcem; vede nás k tomu, abychom "nenáviděli to, co je zlé, a lpěli na tom, co je dobré" (Řím 12:9). Znamená to také plnění povinností, které máme vůči svým bližním.

6. Bratrská laskavost nebo vzájemná náklonnost (řecky *philadelphia*). V jiných pasážích je toto slovo překládáno jako "bratrská láska" nebo "láska k bratřím". Láska stejného druhu je společná lidem i zvířatům. Dokonce i "ptáci jednoho peří se slétají k sobě". Zvukově i významově můžeme vysledovat souvislost mezi slovy "spřízněný", "laskavý" a "laskavost". Být lidský je lidské. Láska k bratrům je důkazem našeho učednictví. "Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li se navzájem milovat" (Jan 13:34-35). Je to důkaz, že jsme vstoupili do křesťanského života. "Víme, že jsme přešli ze smrti do života, protože milujeme bratry a sestry. Kdo nemiluje, zůstává ve smrti." Je to důkaz, že milujeme Boha. "Kdo má hmotné statky tohoto světa a vidí svého bratra nebo sestru v nouzi a uzavře si jakýkoli soucit s ním, jak může v takovém člověku žít Boží láska?" (1 Jan 3:14, 17). "Jestliže nemiluje svého bratra nebo sestru, které viděl, jak může milovat Boha, kterého neviděl?" (1 Jan 4:20).

Je to Spasitelovo nové přikázání: "Nové přikázání vám

dávám: Milujte se navzájem" (Jan 13:34). Vybízí nás, abychom "nesli břemena jedni druhých a tak naplňovali Mesiášův zákon" (Gal 6:2). Není třeba "dobročiných spolků" pro členy sboru, kde bratrská láska překypuje. Nemusí chodit do těchto světských institucí, jako by Kristova církev nestačila na dočasné i věčné potřeby člověka. Milující bratři spolu budou často mluvit (Mal 3:16) a nebudou opouštět společná shromáždění (Heb 10:25). "Jak dobré a jak příjemné je, když bratři přebývají spolu v jednotě!" (Ž 133:1). "Bratrská láska ať trvá" (Heb 13:1).

7. Milosrdenství, nebo spíše "láska"... Ježíš nás tedy vybízí, abychom nemilovali *jen* své bratry (Mt 5:46), ale, jak to vyjadřuje Pavel, abychom "rostli a rozhojňovali se v lásce k sobě navzájem a ke všem lidem: (1 Tes 3:12). Nejde o pouhé dávání almužny, neboť člověk může dát veškerý svůj majetek na nasycení chudých, a přitom "nemá lásku"; v takovém případě jeho dávání "nic neprospívá". Není to ani slepota vůči omylům a falešným naukám druhých, neboť láska "se neraduje ze zla, ale raduje se z pravdy" (1 Kor 13:3, 6). Tyto dvě povinnosti – láska a horlivý boj za víru – by nám nebyly přikázány, kdyby byly neslučitelné a protichůdné. Nikdo nebyl dokonalejším příkladem *pravé* lásky než Kristus a jeho apoštolové, a přesto zemřeli v boji proti bludům v učení a praxi. Tisíce prvních křesťanů bylo zabito pro své neochvějně hájení pravé víry, ale kdyby si oblékli moderní roucho falešné "lásky", nemohli by se svými odpůrci uzavřít kompromis, a žít tak s nimi v naprostém míru jako největší morální zbabělec nebo hledač popularity devatenáctého století?

Všechny třídy "bludařů" by se mohly spolčovat, kdyby obětovaly pravdy a povinnosti, které učí Bible, ale to by se místo Kristu a jeho apoštolům podobalo Pilátovi a Herodovi, kteří se při odsuzování Krista spřátelili. Dokud má Boží slovo patřičnou hodnotu a úctu, *musí* mezi lidmi docházet ke sporům a rozdělení (Mt 10:34). Jaký lék na to existuje v současném stavu světa, který není nekonečně horší než nemoc? Naprostá *lhostejnost* ke všem biblickým naukám by skutečně ukončila všechny spory o ni, ale tato lhostejnost by byla potrestána stravujícím Božím hněvem v den soudu.

Varovat toho, kdo je v nebezpečí, je láskyplný čin, i když za něj nedostanete žádné díky. Žalmista nazývá

napomínání spravedlivých *láskou* a *vybraným olejem* (Ž 141:5) a Šalomoun říká: "Jako zlatá náušnice a ozdoba z ryzího zlata, tak je moudré napomínání pro ucho toho, kdo naslouchá" (Př 25:12). Musíme se však vyvarovat házení perel před svině (Mt 7:6). Poté, co Židé na jistém místě slovo uslyšeli a *odmítli*, Pavel řekl: "Bylo nutné, aby vám Boží evangelium bylo řečeno jako prvním. Ale nyní, když ho odmítáte a považujete se za nehodné života budoucího věku, obrácíme se k pohanům" (Sk 13:45-46). A tak poté, co někdo projevil nenávisť a pohrdání "slovem království" (Mt 13:19), obraťme se k jiným v naději, že najdeme lepší a pohostinnější půdu pro toto vzácné slovo.

"Láska nepůsobí bližnímu nic zlého" (Řím 13:10). Proto se křesťan odmítá vyzbrojit tělesnými zbraněmi a zabít své bližní na bitevním poli. Učedníci byli pokáráni za to, že citovali příklad z dřívějšího uspořádání, aby ospravedlnili zabíjení svých nepřátel (Lk 9:54-55). Každý křesťan by měl být prodchnut stejnou náladou jako jeho Mistr, který "nepřišel lidem ničit životy, ale zachraňovat je". "Ať je ve vás takové smýšlení, jaké bylo i v Kristu Ježíši" (Fil 2:5; 1 Jn 2:6; 2 Tm 2:24). "Dávejte, co je císařovo, císaři" se týká daní (Mt 22:21). Peníze nesly císařův obraz a měly mu být odevzdány; křesťan však nese obraz Boží, byl "koupen za cenu" a jeho tělo patří Bohu nekonečně lepším právem než peníze císaři; proto má svým tělem oslavovat Boha a odevzdávat své tělo, krev a život jedině Bohu (1 Kor 6:19-20; Řím 12:1).

Lásku krásně analyzuje Pavel v 1. listu Korintským 13. Je korunou křesťanských ctností a jediným přijatelným principem poslušnosti, ať už podle zákona, nebo podle evangelia. "Miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí. To je první a největší přikázání. A druhé je mu podobné: Miluj svého bližního jako sám sebe. Na těchto dvou přikázáních závisí celý Zákon i Proroci" (Mt 22:37-40).

Sotva jsem uvedl víc než několik myšlenek o povinnostech a ctnostech křesťanského života. Budeme-li věřit evangeliu, hájit ho a ilustrovat ho svým živo-

tem, plně splníme své poslání,¹ neboť ostatní, kteří uvidí naše dobré skutky, budou oslavovat našeho nebeského Otce (Mt 5:16), umlčíme nevědomost pošetilých lidí (1 Pt 2:15) a nakonec získáme "vstup do království v budoucím věku našeho Pána a Spasitele Ježíše Mesiáše".

Ó slavný osude! Ó blažené naplnění všech našich nadějí a úsilí! Proto, bratři a sestry, "zachovávejte se v lásce k Bohu a očekávejte milost našeho Pána Ježíše Mesiáše, která přináší život budoucího věku" (Juda 21). "Buďte pevní, neochvějní, vždy rozhojnění v díle Páně, vězte, že vaše práce v Pánu není zbytečná" (1 Kor 15:58).

Pro dvanáct Beránkových apoštolů bude připraveno dvanáct trůnů. Zdá se, že budou úzce spojeni s Kristem při řízení jeho království a budou jíst a pít u jeho stolu. Mohou tvořit součást jeho moudrého vládního kabinetu.

Je to pro vás příliš doslovné? Pak si poslechněte jasná Spasitelova slova. Když mluví ke svým apoštolům, říká: "Až Syn člověka usedne na trůn své slávy, usednete i vy na dvanáct trůnů a budete vládnout dvanácti izraelským kmenům." (Mt 19:28). Zde je jasně dokázáno, že apoštolové budou sedět na dvanácti doslovných trůnech, stejně jako to, že Kristus skutečně usedne na trůn své slávy. Obojí se bezpochyby naplní co nejdoslovněji a nejslavněji.

Joseph Marsh, *The Age to Come*, 1851

Mimořádný přechod od jedné „ortodoxie“ k jiné

Sestavil Anthony Buzzard

„Tisíciletá vláda na zemi se neopírá o izolovanou pasáž Apokalypsy, ale všechna starozákonní prorocství vycházejí ze stejného názoru (srov. Iz 4:3; 11:9; 35:8).“ (Jamieson, Fausset and Brown *Critical and Exegetical Commentary, Revelation*, Vol. 6, str. 722).

"Ze všech stran se uznává, že tyto [milenaristické] ná-

zory byly ve starověké církvi ne-li obecné, pak alespoň velmi rozšířené" ("Millennium", *Encyclopedia Americana*, 1919, s. 116).

"Během prvních sta let křesťanských dějin... byl milenarismus v církvi běžně vyučován a přijímán" (*New Encyclopedia Britannica: Macropedia*, 1966).

"Milenarismus byl v prvních dnech téměř oficiální politickou teorií církve" (Paul Johnson, *A History of Christianity*, 1976, s. 255).

"Biskup Papias z Hierapolisu [asi 60-130 n. l.], žák svatého Jana, se projevoval jako zastánce milenarismu. Tvrdil, že své učení získal od současníků apoštolů, a Irenej vypráví, že jiní 'presbyteri', kteří viděli a slyšeli učedníka Jana, se od něj naučili víru v milenarismus jako součást Pánova učení" ("Millennium and Millenarianism," *Catholic Encyclopedia*).

Justin Mučedník (asi 100-165 n. l.) byl milenalista, který byl "v dokonalé shodě s velkým počtem svých bratří" a považoval se za "strážce pravověrnějšího učení". Podobně pro Ireneje (asi 130-202 n. l.) "je milenarismus součástí tradičního učení ... nezbytný, pokud by někdo chtěl správně vysvětlit Písmo" (*Dictionnaire de Theologie Catholique*, díl 10, sloupce 1761-2).

Jak došlo k posunu:

"Ve třetím století však došlo k úpadku milenarismu... Již v Římě se kněz Caius projevuje jako jeho rozhodný odpůrce: marně svatý Hippolyt... dlouze a podrobně vykládá milenaristickou tezi... zdá se, že se mu nedaří přesvědčit svého protivníka, který naprosto popřel Apokalypsu [knihu Zjevení] a evangelium svatého Jana, aby milenarismus překonal...".

Později "Dionysius napsal... formální vyvrácení milenarismu, a aby zabránil [svým odpůrcům] opírat se o Apokalypsu svatého Jana, neváhal prohlásit, že tato kniha nemůže být autentická[!]" (*Dictionnaire de Theologie Catholique*).

zázraky přestaly existovat, jako se po dokončení stavby sundává lešení používané při stavbě budovy. Proto si v této části evangelijní dispensace lidé nemají nárokovat apoštolskou moc. Předpověď v Mk 16:17-18 se naplnila v apoštolském věku a službě. Marek její naplnění skutečně zaznamenává ve v. 20: "Pán s nimi pracoval a potvrzoval slovo doprovodnými znameními." V tomto případě se jedná o "znamení, která se stala v době, kdy Pán s nimi pracoval".

¹ Každá dispensace má systematicky svůj počátek a základ v zázracích: patriarchální v zázracích stvoření a Edenu; mojžíšská v zázracích Exodu a dobytí Kanaánu; a současná dispensace v zázracích Krista a jeho apoštolů. Proroci a apoštolové konali zázraky, aby potvrdili svá slova jako součást svazku zjevení; když se však Bible stala dokončenou knihou, k níž se neodvažujeme přidávat (Zj 22:18),

"Vliv řeckého myšlení na křesťanskou teologii podkopával milenaristický pohled na svět... V teologii velkého alexandrijského křesťanského myslitele 3. století Origena se pozornost soustředila nikoli na projevení království v tomto světě, ale v duši věřícího, což znamenalo významný posun zájmu od historického k metafyzickému nebo duchovnímu“ (*The New Encyclopedia Britannica: Macropedia*, 1998, s. 406).

"Nejsilnějším odpůrcem milenarismu byl Origenes z Alexandrie [asi 185-253 n. l.]. Vzhledem k novoplatonismu, na němž bylo založeno jeho učení, a k jeho duchovně-alegorické metodě výkladu Písma svatého se nemohl postavit na stranu milenaristů." (*Catholic Encyclopedia*)

Augustin (354-430 n. l.): "Jeho mysl byla tyglíkem, v němž se náboženství Nového zákona nejuplněji spojilo s platónskou tradicí řecké filozofie" (*The New Encyclopedia Britannica: Macropedia*, str. 397).

"Augustin se nakonec přiklonil k přesvědčení, že žádné milénium nebude... Podává nám alegorický výklad 20. kapitoly Apokalypsy. První vzkříšení, o němž tato kapitola pojednává, se podle něj vztahuje k duchovnímu znovuzrození ve křtu... Toto vysvětlení slavného doktora přijali následující západní teologové a milenarismus ve své dřívější podobě již neměl podporu" ("Millennium and Millenarianism", *Catholic Encyclopedia*).

"Augustinův alegorický milenarismus se stal oficiálním učením církve a apokalyptika [tj. víra v příchod Kristova království na zemi] přešla do podzemí... Protestantští reformátoři luteránské, kalvínské a anglikánské tradice... zůstali pevně spojeni s Augustinovým názory." (*The New Encyclopedia Britannica: Macropedia*, str. 407)

Komentáře

- Ještě jednou děkuji za další vydání časopisu. Dnes jsem si přečetl článek o vytržení před soužením (září), tedy o něčem, co je omyl. Vy pevně věříte a učíte o vytržení po soužení. Vzpomínám si, jak jsem byl dvakrát v církvi a pastor říkal, že k vytržení může dojít v době bohoslužby. Protože jsem v té době nevěděl, že k vytržení dojde při posledním zatroubení, byl jsem z toho zmatený. Nakonec jsem se přece jen dozvěděl, že vytržení před soužením je omyl.“ - *E-mail*

Sjednocující téma Bible: Království

Koncept Božího království zahrnuje ve skutečném smyslu celé poselství Bible. Nejenže se objevuje v Ježíšově učení, ale v té či oné podobě se s ním setkáváme v celé délce a šíři Bible – alespoň pokud se na ni můžeme dívat očima novozákonní víry - od Abraháma, který se vydal hledat "město... jehož stavitelem a tvůrcem je Bůh" (Heb 11:10; srov. Gn 12:1nn), až po Nový zákon, který uzavírá "svaté město, nový Jeruzalém, sestupující z nebe od Boha" (Zj 21:2). Pochopit, co je míněno Božím královstvím, znamená přiblížit se k jádru biblického evangelia spásy...

Dokonce i mezi křesťany existuje rozšířená biblická negramotnost... Vskutku lze jít tak daleko, že se dá říci, že protestantismus nepřežije navždy, pokud nebudou podniknuty kroky k nápravě... Vykořenění z Bible nemáme kde stát; nemůžeme být vlastně protestanty. Není proto nic lehkého na tom, že se Bible stala pro průměrného návštěvníka církve a také pro mnohé duchovní tak cizí knihou...

Jistě si však ne jeden čtenář bude stěžovat, že Bible je velmi nepřehledná kniha s velmi nevyrovnaným obsahem, který je tak různorodý, že v něm není schopen sledovat jedinou linii... Existuje však v Bibli nějaké jednotící téma, které by mohlo sloužit k propojení jejích různorodých částí do úplného celku?..

Celou [Bibli] prochází jednotící téma, které není uměle vnuceno. Je to téma vykoupení, spásy, a je zachyceno zejména v těch pojmech, které se točí kolem myšlenky Božího lidu, povoláního žít pod jeho vládou, a s tím spojené naděje na příchod Božího království. (Tento vhléd ovšem není původní.) Je to tón, který je ve víře Izraele přítomen od nejstarších dob a který tak či onak najdeme prakticky ve všech částech Starého zákona. Zároveň neotřesitelně spojuje Starý zákon s Novým. Obojí má totiž co do činění s Božím královstvím a v obou promlouvá tentýž Bůh.“

John Bright, *The Kingdom of God*, s. 7- 11

- Jsme malá skupina pravých věřících podle Písma, a proto věříme v jediného pravého Boha, Boha Abrahama, Izákova a Jákobova, Boha a Otce Ježíšova a našeho Boha a Otce jako jeho nově narozené děti podle Písma. Věříme v Jeho Syna člověka a Mesiáše Ježíše, našeho Pána, kterého Bůh učinil Králem ve svém bu-

doucím království na zemi a nás Jeho pomocníky při zřizování a správě tohoto království. Nedávno jsme zveřejnili naše vlastní webové stránky, které si můžete přečíst v různých jazycích (včetně angličtiny): www.jesus-der-messias.de Německo je těžký terén, pokud jde o víru. Církevní svět s vysokým počtem členů si sebevědomě říká "křesťanství", ale podle Písma jsou to pohané a modláři. Odvrátili jsme se od církvi, ke kterým jsme od narození patřili (opustili jsme je), a našli jsme se navzájem a spojili se v poznání pravdy. Na naší cestě studia nám pomohly také některé články na webu Reformace 21. století (21stcr.org) a zejména články, které jste publikoval vy a další autoři na vašem webu. Písmo 'Zkoušejte všechno a zachovávejte, co je dobré' přineslo ovoce v mnoha různých směrech. Dostáváme také váš měsíční zpravodaj. Za to děkujeme našemu nebeskému Otci skrze našeho Pána Ježíše Krista! – *Německo*

- Já a moje rodina věříme, že Bůh je jeden, nikoliv trojice. Dříve jsme chodili do Grace Communion International, dříve známé jako Worldwide Church of God. Církev se začala velmi zaměřovat na Trojici, o které

jsme věděli, že je to falešné učení, a nemohli jsme podporovat církev, která se neřídí tím, co učí Bible, mimo jiné i tím, co jsme cítili, že není biblicky podložené. Velmi rádi jako rodina sledujeme na YouTube pořady Restoration Fellowship a Focus on the Kingdom; baví nás Carlosovy debaty. Také jsme rádi poslouchali Dana Gilla. – *Anglie*

Byl jsem trinitářem 24 let a nic lepšího jsem neznal. V posledním roce jsem s tím bojoval, protože jsem se dozvěděl, že Ježíš je Mesiáš a Spasitel a má Boha. Abych to zkrátil, jednou ráno jsem se probudil a nahlas řekl: "Už nevěřím v Trojici." Myslel jsem, že jsem mrtvý, ale napsal jsem si do vyhledávače "co dělat, když už nevěříte v Trojici?". Na YouTube jsem se dozvěděl o biblických unitářích a samozřejmě jsem litoval, že jsem věřil v Trojici. Anthony Buzzard a všichni bratři a sestry jsou teď jako rodina. Jen jsem se zmínil svým přátelům, že už nejsem trinitář, a oni mě vygumovali. Ale člověk se naučí být vděčný a mít soucit s rodinou a přáteli. Trinitáři potřebují modlitby a všichni ostatní také! - *YouTube*